

Askeud

Tullingen

Hvor skogstien bøyer mot elvebakken ned
der lå en liten stue i aftensolens fred.

De siste stråler spiller på dens tjærebrune vegg,
inn av vinduet dufter det av bjerk og av hegg.

Det er med sorg og møye så mangtet alvorstak,
men aldri har de kjempet så hårdt som i dag.

Den onde barnefarsott kom fra byen også dit,
nu strider deres lille gutt den siste store strid.

Det var en liten og underlig en,
ørlig og trofast, men ~~prøvet~~ puslet og sen.
Blant vennene i skolen var han alle til narr,
dess mer vokste hjertet fast hos mor og hos far.

I lekser og lek bar det like galt av sted,
bestandig lød det: «Tullingen kan ej være med?»
Men tullingen satt stille og tenkte på mor,
han gjemte i sitt hjerte de grusomme ord.

Men for hans siste tanke de sto i flokk og rad,
de var i hans sinn da denn siste bønn han ba
Med møde og besvær han hvisket det frem,
"Gud, La den onde farsott ikke komme til dem."

Nu bøyer mor seg over sin bleke lille gutt,
han kysser ham ennu engang, for snart så er det slutt.
"Men gruer du da ikke for dødens mørke port?"
"Å neida, mor, en to-tre tak, så er det verste gjort."

Nu er det også over - et smil på leppen len:
"Nu slipper de å kalle meg for Tellingen mer."